

begon zich aan te kleeden. Onderwijl dacht ze scherp en doelbewust. Haar kleine handkoffer stond in de kast, dien zou ze pakken; — wat kleeren, en haar geld; — weinig kleeren, niet doen alsof ze daaraan gehecht was. Verder niets.

Het was een vlucht — maar geen gewoon in den trein stappen, en zeker weten dat je ergens zult aankomen. En ook niet gaan met een vriend, of een minnaar. Met Frans, — als hij het goed vond, — als hij haar wilde laten, zoo onbewegelijk weer op den bodem van zijn schuit, en heel, heel lang. Ze zou moe worden, uitgeput misschien, — en zou dan de nacht komen over de zee, terwijl zij daar waren? Verder dan dit kon zij niet denken; — weer een nacht, en zij, wakend, en alleen, want Frans. . . . Stil, ze moest heel snel handelen. Ze schonk water in, maar wiesch zich niet; met een kam rukte ze door haar haren. Toen zocht ze schoenen, en een jurk, knikte tegen den koffer, die op den bodem van de kast stond. Ze zou een briefje schrijven: Ik ben even uit, Ina. Later meer — misschien nog voor ze heelemaal weg was. Als vader maar niet hilde om haar; — maar ze kon het niet helpen. — Hemden, kousen, zakdoeken, een enkele jurk. Ze zou ook een mantel aandoen. Schoenen nog meer? och, die namen zooveel ruimte. Nu een spons, een haarborstel, en den koffer dicht. Ze had dingen vergeten natuurlijk, maar dat hinderde niet. Zacht ging ze door het huis. In de woonkamer liet ze de gordijnen toe; — het licht drong er doorheen, mat, goudachtig. De wijnflesch stond nog op tafel, die Frans hun gisteren gebracht had, en de lamp voor moeder. Op de krant schreef ze, groot, die enkele woorden, — de inkt vloeide uit. Toen ging ze. — Op dat oogenblik was er geen andere gedachte in haar dan nog op tijd te komen. Ze wist niet, wat ze van Frans Lenooy verwachtte. — Ze liep haastig, met groote, ongelijke passen; — soms holde ze een klein eindje. Het kwam niet in haar op een tram te nemen, te zeer was ze er zich van bewust, dat zijzelf doen moest. Dat was nu: loopen, zoo snel ze kon. Toen ze aan de rivier kwam, aarzelde ze even. Kon ze het Frans zeggen? — en hoe? — Ze wilde niet zich aan zijn voeten gooien, hem tot last zijn. Als hij vroeg: Waarom neem je niet den gewonen weg, als je naar Engeland wilt, de Batavierlijn, of. . . . Maar ze wilde niet naar Engeland, en hijzelf koos ook dezen weg. — Ze jachtte weer voort. In het gezicht van al die booten, werd ze bang dat de zijne ontbreken zou.

Ze kwam aan, zag niemand bij de werf. Op het blinkende, deinende water lagen de wherries zacht te schommelen. Ze waren teer en slank, speeldingen. Verderop de boeiers, breeder-uit, log. En Frans? Neen, neen. Maar ze zag zijn koffer van den vorigen avond, zijn kist met boeken. Een kleine jongen maakte de luikjes van het vooronder los. Ze stapte in, de jongen keek haar met open mond aan.